

ЕРИК СИМОН
НОЩЕМ НА ЧУЖДА
ПЛАНЕТА, ДВАНАДЕСЕТ
ПАРСЕКА ОТ ДЗИРА

Превод от немски: Дорина Йосифова, 1986

chitanka.info

Трудно е да се прецени вероятността за съществуването на други разумни същества във Вселената. Но да предположим, че срещнем такива същества и те приличат донякъде на хората — и двете условия са еднакво съмнителни — въпреки това най-присъщият на фантастичната литература начин за осъществяване на контакт, срещата между цивилизации с приблизително еднаква степен на развитие, е все още съвсем невероятен, като имаме предвид, че над 99% от досегашната история на човечеството е преминала в каменната епоха. Човекоподобните същества, които космонавтите биха могли да открият на чужди планети, едва ли ще се намират в стадий на развитие, подобен на нашия — първобитно-общинният строй би бил по-вероятен за тях. Но какво значение има всичко това за един автор на фантастика?

Вече два часа се лутаха в мрака на нощта, в отровната за тях атмосфера на чуждата планета, защитени от многопластовата тъкан на скафандрите. Някъде зад тях в тъмнината бе останал корабът им — зловеща пародия на могъщата машина преди сблъсъка, а сега — само купчина безжизнен метал, който никога няма да полети отново, гробница за четири същества, подобни на Таар и Лиар.

Вървяха един зад друг, влачеха крака из този пущинак от странно извисени стълбове, досущ като растения — неравномерните образувания се разклоняваха нагоре, образувайки плътен покрив, през който рядко проникваше светлината на звездите и на големия жълтеникавобял спътник. Напредваха пипнешком, завързани с тънко въже един зад друг, спъваха се о стъблата на растенията, падаха изтощени на земята, защото гравитацията на тази планета беше два пъти и половина по-силна, отколкото в родината им Дзира, ставаха

отново, за да продължат мъчителния си път. Все още намираха сили — отпред се влачеше Лиар Биолога, зад него — Таар, който допреди два часа бе вторият пилот на кораба. Два часа... две вечности.

Нещо меко, еластично и тежко блъсна Таар отстрани и го извади от равновесие. Таар падна. Силно опънатото въже повлече и Лиар. Дватама лежаха на земята — единият на хълбок, другият по гръб, заслушани в туптенето на сърцата си и чувствуваха как болката в мускулите и ставите бавно отслабва. Не чуха как непознатото животно, скочило върху Таар, тихо се отдалечи, защото мракът ги бе направил почти слепи и глухи. И неми. Без енергия мощните прожектори на шлемовете им бяха също тъй безполезни, както радиотелефоните и външните микрофони на скафандрите им.

Когато космическият кораб се разби на планетата, трима души от екипажа бяха все още в анабиозните камери. Другите трима се намираха в централата на кораба; те не оцеляха след сблъсъка.

Като по чудо анабиозните камери останаха невредими. Автоматиката бе изсмукала последните капки енергия от вече мъртвото тяло на кораба, съживявайки Таар и Лиар. След като корабът бе направил тази последна услуга на своите създатели, енергията за електрическо захранване на аварийното осветление стигаше за цели 57 минути. В това време двамата успяха да получат представа за състоянието на кораба, поне за онази малка част, която все още беше достъпна.

В анабиозна камера 3 намериха Сахир, бордовия инженер.

Мъртъв. Останалото количество енергия се бе оказало недостатъчно да възвърне живота на тримата; автоматичното устройство бе избрало две от камерите и изключило третата — на него му беше все едно кой се намира в камерите. В устройството бе вграден датчик за случайни величини — Таар и Лиар дължаха живота си на него.

Намериха два неизползвани скафандъра без енергия, както и целият кораб, но всеки от тях беше зареден поне с дихателен газ за единадесет часа и половина. По-късно, когато аварийното осветление бе вече изгаснало и мракът ги обгърна, откриха още нещо. У Таар се забелязваха начални признаци на отравяне. Сигурно секторът, в който се намираха, не е бил добре уплътнен. Явно атмосферата на непознатата планета проникваше през някоя пукнатина и бавно се

смесваше с тази в кораба. Направиха единственото, което все още можеха да направят, ако искаха да останат живи. Сложиха скафандрите. Нужен им бе почти половин час, докато отворят вътрешната врата на шлюзовата камера с помощта на ръчния механизъм. Това не бе необходимо при отварянето на външния люк, тъй като обвивката на кораба бе достатъчно разкъсана, и през зеещата пролука те излязоха на непознатата планета, за която не знаеха почти нищо повече, освен че е отдалечена на дванадесет парсека от Дзира, че има отровна атмосфера и много силна гравитация.

Когато излязоха на студената светлина на непознатата луна, апаратите на скафандрите им съдържаха дихателен газ за почти единадесет часа. Тръгнаха да търсят помощ. Все още имаше надежда за спасение.

Лиар бе успял да се изправи на крака. Искаше да продължи, но му пречеше въжето, на другия край на което бе вързан падналият на земята Таар. Лиар направи няколко крачки назад, седна до другаря си и потърси пипнешком шлема му. Страхуваше се, че Таар се е предал, че се е отказал от последната възможност и го е оставил сам в тази ужасна нощ. Но опасенията му не се потвърдиха — прозорчето на шлема му беше затворено.

Лиар се наведе към Таар, шлемовете им се допряха. Така те можеха да разговарят, без да викат, а и сили не им бяха останали.

— Таар — каза Лиар, — Таар, трябва да продължим.

Никакъв отговор.

— Таар, НЕ БИВА да се предаваме! Трябва да ги търсим. ТРЯБВА...

— Не. — Гласът на Таар звучеше глухо и чуждо. — Безсмислено е. Безсмислено мъчение.

— Не е безсмислено. Знаеш, че не е безсмислено. Може планетата да е обитаема... Може да намерим помощ. Може съвсем наблизо да има град, голям град. Тук трябва да има град, разбираш ли? Ще видиш...

— Говориш, но сам не си вярваш — каза Таар и Лиар знаеше, че е прав. Но трябваше да опитат, иначе всичко щеше да е напразно,

иначе по-добре никога да не се бяха събуждали от анабиозата — като Сахир, бордовия инженер.

— Още сме живи — каза Лиар. — Все още имаме време. Искаш да се откажеш от живота? Ако вместо теб Сахир... — Таар потръпна.

Контактът между шлемовете прекъсна. Лиар разбра, че е безсмислено да продължава да говори. Таар не можеше вече да го чува. А и не бе нужно. Таар стана, Лиар го последва. Продължиха да вървят, вече плътно един до друг, крепяха се взаимно. Би било по-разумно да спазват дистанция чрез въжето; така и двамата се излагаха на опасност. Но това нямаше вече никакво значение за тях.

Тогава видяха светлината. Точно срещу тях. Тръгнаха към нея. Сега, когато знаеха накъде вървят, им бе много по-лесно да се придвижват в непознатата гора. Въпреки това, когато стигнаха до реката, която ги отделяше от целта им, бяха изтощени до смърт. Светлинният лъч идеше от другия бряг и в него те съзираха ясно, за първи път през тази нощ, края на всичките си очаквания.

Да, планетата беше обитаема. Край голям открит огън седяха живи същества, които приличаха на дзиранците. Бяха голи и държаха на дълги пръчки нещо в огъня, явно парчета месо. Един от тях тъкмо говореше на другарите си и жестикулираше усилено. Друг непрекъснато удряше с камък о земята или по-скоро върху друг камък, скрит в тревата.

Без съмнение бяха интелигентни същества, но се намираха в безнадеждно примитивен стадий на развитие. Тези местни жители не биха могли да помогнат на двамата корабкрушенците дори не биха разбрали какво се иска от тях.

Може би на тази планета имаше области с по-развита цивилизация, която би могла да снабди Таар и Лиар поне с дихателен газ и с всички други жизнено необходими неща, но ако такива въобще съществуваха, те не бяха в тази дива местност, а някъде много далеч, прекалено далеч за Таар и Лиар, чиито запаси щяха да свършат само след няколко часа, във всеки случай, преди да стигнат до целта. Нямаше смисъл.

Лиар първи отвори прозорчето на шлема си.

— Ей там! — извика едно от съществата на другия бряг и посочи отгатък реката. — Ей там отсреща нещо светна! Мисля, че има някой.

— Стига, остави ме на мира — обади се мъжът с камъка в ръката. — Кой е този глупак, дето ще се изгуби сега в гората, само аз, идиотът, се съгласих на тази щуротия! И то с хора, дето си нямат и понятие от лодки! Газовият котлон — развален, палатката — вир-вода, продуктите — също, само не консервите, тях пък не мога да отворя без отварачка, а как да си изсуша нещата, като не мога да закача тази изкуствена материя над огъня — въобще не ми идва на ума! При това спокойно можехме да отидем пеш до града, няма и два часа път. Ама с тези мокри дрехи, боже мой, няма да ставам за смях я!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.